

Bei at gaa for Folkethinget, den samme Bei, det hidtil er gaaet: at Sagen gaar til anden Behandling og bliver Gjenstand for Behandling i Udvalget.

Om dette skal være det samme som Hengjemen af Sagen eller ikke, er et andet Spørgsmaal. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Hengjemen er det ganske vist atter rent politiske, praktiske Grunde, det her kommer an paa. Men hvad disse rent politiske, praktiske Grunde angaar, er jeg tilbøjelig til at antage, ligesom i Efteraaret, at der nu er andre Forhold til Stede, som kunne gjøre det og ville gjøre det ønskeligt, at Loven ikke bliver liggende i Udvalg i Aar. Jeg skal sige hvorfor. Fra først af, dengang der fra Oppositionens Side ikke blev reist nogen Modsigelse mod, at Forkastelsen, i Kraft af det private Initiativ, var fuldstændig tilstrækkelig, at den provisoriske Lov derigjennem var tilintetgjort og død, da stod Høire alene med Paastanden om, at vi ikke havde udtalt os om Indholdet af dette Forslag og altsaa derigjennem, ved at tie om Indholdet, kun givet dem eller Regjeringen en Slags Berettigelse i deres Paastand om, at vi billigede det. Jeg har ikke tillagt disse Høire-Udtalelser den Gang nogen Vægt eller Betydning; thi naar Oppositionen var enig paa dette Omraade — og det var den den Gang — saa behøvedes det ikke. Men efter at det ærede Medlem nu igjennem et Par Aar i Virkeligheden, ved sin Maade at tage Sagen paa og sine Argumenter, har støttet denne Opfattelse og givet den en Hjælp, saa mener jeg, det er nødvendigt at tage stærkere fat paa det foreliggende Forslag, den midlertidige Lov, end hidtil. For derigjennem skal det fremtræde, hvad Folkethinget virkelig vil give, hvorledes det mener, at en midlertidig Lov skal se ud. Derigjennem bliver det nemlig muligt for Oppositionen gennem Behandling i Udvalg og ved at lade denne Lov komme frem igjen i forandret Skikkelse, baade gennem denne Forhandling og Indholdet at udstille enhver Bevilling af provisorisk Natur, og samtidig gennem en Betænkning at faae udtalt Motiver, der tilintetgjøre enhver Tvivl om, at Thinget her, hvis det vedtager Forslaget, som det kommer frem fra Udvalget, hverken deler Regjeringens Opfattelse som Indholdet af denne Lov eller af dens Motiver. Og jeg tror, det kunde være nyttigt. Jeg tror, at saaledes som Forholdene have udviklet sig overfor denne Paastand, at der i Hengjemen af denne midlertidige Lov skulde ligge en Slags indirekte Godkjendelse af Regjeringens Lovforslags Indhold, eller en indirekte Godkjendelse af, at den provisoriske Lov

ikke var rigtig forkastet — jeg tror, at det overfor dette kunde være rigtig, at komme frem med Lovforslaget igjen i en saadan ændret Skikkelse, at enhver Tvivl i saa Henseende bliver affaaen. Jeg siger altsaa, at idet jeg foreslaar nu i Aar, at dette Forslag gaar til anden Behandling og eventuelt Udvalg og tilraader at stemme imod den her foreslaaede Dagsorden, sker det udtrykkelig med den Udtalelse, at vi forbeholde os Ret til paany at fremdrage dette Lovforslag og anse det for rigtig, at det bør gjøres. Men jeg vil strax føie til, ligesom da jeg gjorde det ærede Medlem dette Tilbud i Efteraaret, at det er betinget, afhængigt af, hvordan andre ærede Medlemmer stille sig til denne Fremgangsmaade i Udvalget; thi der kan ganske vist fra andre Sider være en saadan Vrangbillie til at forandre Lovens Indhold, til at give et utvetydigt Udtryk for, hvad vi ville bevilge og hvad ikke, at det bliver umuligt, uden at arbejde Høire i Hænderne ogsaa paa det Omraade, at drage Loven frem igjen. Hvis det ærede Medlem f. Ex. vil modsætte sig eller ogsaa her følge en anden Fremgangsmaade, end jeg her har antydet, vil jeg ikke gennem denne min Udtalelse være forpligtet til at følge ham. Men hvis det ærede Medlem vil virke med til virkelig Fremme af et midlertidigt Lovforslag, der udelukker enhver Tvivl om, at der ikke fra vor Side bevilges nogen provisorisk Udgift, og at Provisoriet er forkastet, og at det ikke foreligger her paany til Forkastelse, saa kan det ærede Medlem og hans Venner regne paa vor Støtte til, at Sagen kommer frem igjen. Hvorledes vi ville stille os, naar det ærede Medlem vil modarbejde det, skal jeg ikke sige nu, det maa afhænge af en nærmere Overveelse af, hvad der er det Rigtige og hvad ikke. Men i alt Fald, dersom Lovforslaget saa ikke kommer frem, vil det ærede Medlem og hans Venner ogsaa indrømme, at de selv være Ansvarer for, at det bliver hengjemt i Aar; thi ville de have det frem igjen og til tredje Behandling, vil det komme frem.

Uf alle de Grunde, jeg her har nævnt, maa jeg altsaa paany fraraade denne Dagsorden. Jeg ser ganske bort fra dens Ordlyd og Indhold; det er paa mange Punkter fuldstændig juridisk uholdbart. Der staar saaledes Ting, som i Virkeligheden slet ikke kunne forsvares efter en streng statsretlig Opfattelse, eller forenes med, at Provisoriet er forkastet, f. Ex., naar det hedder, at gjennem Motiverne er Provisoriets Forkastelse underkjendt. Det er ganske urigtigt. Motiverne melde ikke et Ord derom, men nævne kun, at derigjennem er forelagt Noget, der en Gang har været en provisorisk Lov. Det,